

آینده

فروردين ۱۳۲۴

نمره ۷۱

جلد سوم

شماره ۷

سید جمال الدین

یا یك بازی نازه سیاسی !

تو مو می یعنی و من پیچش مو

تو ابرو من اشارتهای ابرو

(وحشی)

(مرحوم سید جمال الدین)

موضوع مرحوم سید جمال الدین یک مسئله سیاسی شده است. چند هفته قبل در جرائد خوانده که استخوانهای سید را از اسلامبول بافغانستان میبرند. این خبر در جرائد تهران و حتی مجلس انگلساً پیدا کرد و هیاهوئی راه افتاد که اسباب کمال تعجب تکارنده گردید. چه عکس العملی در کابل داشته، نمیدانم... یقین حاصل گردم که در اساس این کار نظر سیاسی بوده است. چون ترکها هم آهنگی میان افغانها و ایرانیان را مخالف مصالح تاریخی و سیاسی خود میدانند ممکن است در باطن امر در این کار دستی داشته باشند.

بهر حال چون اختلاف بر سر سید جمال الدین بعقیده

من یک جنبه سیاسی بخود گرفته من هم میخواهم بداآنرا از جمیت سیاسی مورد مطالعه قرار دهم نه از لحاظ تحقیق تاریخی و اینکه او اهل افغانستان است یا همان، که

در نظر من هیچ اهمیتی ندارد ... مثل اینکه خواسته‌اند بوسیله یک موضوع کهنه جنگ اعصاب را بین دولت برادر تجدید و تحریک کنند. عامه و بلکه خیلی از خواص هم در دولت نمیدانند که نیز از کدام کمان در آمد و بکجا می‌رود.

بقول سعدی :

کشته بیتند و مقاتل نشناشند که کیست
کین خدنک از نظر خلق نهان می‌آید!
بلی، خدنکهای سیاسترا از کمینگاه و در تاریکی رها می‌کنند و نهان از نظر هابمقصد
میرسد. فقط سیاسیون تیزیان و دور اندیش میتوانند به بینند. دیگران آلت اجراء
مقاصد دشمنان می‌شوند. بهمین جهت است که باید بگوییم :

با کم از قرآن قیر افداز نیست ! طغنه قیر آورانم می‌کشد !

با آنها که دشمنند و تیر می‌افکنند ایرادی نیست، بر آنها که دوستند و نشانه می‌شوند افسوس می‌خوردم ! بازی سیاست بازی بسیار ماهرانه‌ایست، و چه بسا درجال سیاسی و ملتها که ندانسته بساز آن میرقصند. گاهی جریانهای ایجاد می‌شود که ملتها کورکوراوه بدبیال آن می‌افتنند و تهییج می‌شوند. باید هر وقت موضوعی تغییر مورد سید جمال الدین پیش می‌آید بجای اینکه شیون و هیا هو پیا ساخت و اعصاب ملت را بعمل دشمنان تحریک نمود او را اندرزداد و آرام کرد.

اینکه ترکها در اسلامبول قبر سید را نبش کرده و استخوانهای او را حمل نموده البته اصولاً کار خوبی نیست که قبر مسلمانی را نبش کنند، اما آنها از مسلمانی دیگر چه دارند که این باشد ! آنها نظر سیاسی داشته و خواسته‌اند میان افغان و ایران را بر سر حرف بفهم بزنند. آنها هرچه در این زمینه‌ها بکنند ما بعید نمیدانیم زیرا (ترک و تورانی) تزادیست که ایران و افغانستان را قرنها پیش باش بپیدادو خونخواری سوزانید و هنوز نیز ترکها از وحدت فارسی زبانان اندیشناک هستند و باز در سرهوای امپراتوری عظیم توران را می‌زند. «یان تورانیزم» یا «یان تور کیزم»، که «ایده‌آل» این شعبه از زرد پوستان است غیر از تجدید همان نفعه‌های شوم توران چیز دیگری نیست و قصدی جزا زیان بردن تزاد سفید آریائی و زبان فارسی ندارد. زبان «آذری» که شعبه‌ای از «فارسی» بوده و تا چند صد سال پیش یعنی قبل از قرننه مغول

در آذربایجان تکلم میشده بایزان فارسی که در نواحی ترکمنیون فعلی افغانستان مسلمان پیش از هجوم ترکها معمول بوده چگونه منسوب خ و بجای آن ترکی مرسوم شده است؟ همین ترک و مغولها بودند که ایران و افغانستان هر دو را بخون آلدند و آتش سوختند. همان هوسها باز پایدار است، متنها امروز وسائل کار عوض شده و نقطه حرکت تغییر کرده است. آنچه مسلم است اینکه زبان فارسی نه تنها لسان ادبی ما و افغانهاست بلکه متتجاوز از هزار سال است که زبان فصیحترین گویندگان و متفسران بزرگ بوده که امروز آنها و ما مشترکاً بوجودشان افتخار میکنیم و این اشتراك افتخار دلیل برگانگی خلل نایدیر ماست. حال چه علت دارد راضی شویم (معلوم نیست در اثر چه تحریکاتی) برسر یکی از نسبتاً کم اهمیت ترین این مفاخر مشترک بین برادران جدائی و تزاع بیقد. ترکوتورانیها همیشه قیب ایرانیها و فارسی زبانان بوده اند. همچنانکه ایران و افغانستان و تاجیکستان وكلیه ماورانه همیشه در برابر توران و تورانیان سدی بوده امروز هم « پان ایرانیزم » باید در برابر هجوم « پان تورانیزم » سدی باشد. متنها در اعصار قدیم موضوع و نوع حمله و دفاع با امروز فرق داشته است.

وقتی از این مسائل سیاسی گذشتیم میرسیم بیک مسئله ساده تحقیقی ده آیا سید جمال الدین در اسدآباد همدان تولد شدم یا در اسعدآباد یا اسدآباد افغانستان، و این رسیدگی مانند هر تحقیق علمی دیگر فقط در خور آنست که اهل فن با آرامش کامل بدان پیردازند. من مجله آینده را از همین شماره با اختیار محققینی در افغانستان یا ایران میگذارم که بخواهند نتیجه تحقیقات دقیق خود را در اینخصوص برای درج بفرستند. کما اینکه مقاله ای بخواهش من دانشمند محترم آقای بهارنوشه اند که در همین شماره بنظر خوانندگان میرسد.

چقدر لذت برم وقتی در روزنامه ناهید مصاحبه سفیر کبیر محترم افغانستان را خواندم که با کمال خونسردی تقریباً فرموده بودند: (من از این مطالب اطلاعی ندارم همینقدر میدانم در افغانستان هم اسدآبادی داریم).

مگر از قصائد حکیمانه سنائی که اهل غزنی در افغانستان میباشد و هم اکنون

در آن شهر خوابیده است، وایرانیان اورا ایرانی میدانند باعتبار اینکه در زمانی میزیسته که ایران و افغانستان یکی بوده، واقعه‌ها نیز اورا بحق افغانی میشمارند بدلیل مسلم اینکه پروردۀ آن خاک است، بیک اندازه‌لذت نمیریم؛ یا از «حديقه» او گل نمی‌چینیم؟ چه شود اگر بر سرخوان دانش سید جال هم برادر وار بنشینیم و بهره بر کیریم؟ ...
باید این تعصبات جاهلانه را که فقط بترکان عثمانی میبرازد بهمان ترکان عثمانی باز گذاریم که بعلت فقر ادبی دست یافما بخزینه افتخارات دیگران دراز میکنند! ...

اما دلائلی که در ایران بر ایرانی بودن سید اظهار می‌کنند از این قبیل است که اقوام او خانواده جمالی هم اکنون در اسدآباد زندگی می‌کنند، (بیست سال است که یکی از آنها با من آشنائی دارد) خانه مسکونی او هنوز در آنجاست، عکس‌هایی در ایران انداخته که از اقوام او در آن هستند و باختط خود در آنجا چیزی نوشته و قس علیه‌ذا. اینها بعقیده من هیچ‌کدام دلیل قاطع نیست، بلکه عن دعواست، زیرا ممکن است گفته شود هر یک از اینها ادعائیست که خود محتاج بدلیل است ...
بچه دلیل در فلان خانه اسدآباد سید سکونت داشته؟ بچه دلیل این اشخاص اقوام او هستند؟ بچه دلیل اشخاص در عکس خوبی او میباشد؟ خلاصه وقتی کار باختلاف اتفاق اینطور حل نمی‌شود. من از آقایان جمالی اسدآباد معذرت می‌خواهم که اینطور در یک امری که با آن علاقه‌دارند اظهار نظر می‌کنم و حتی تلگراف و عکسها و اوراقی که فرستاده‌اند بهمین علت که کافی و قاطع ندانسته چاپ ننمودام.
آنچه مرا بیشتر در ایرانی بودن سید بشک الداخته شرح حالیست که می‌گویند شیخ محمد عبده مصری شاکرد سید از او نوشته و من آنرا ندیده‌ام. اگر چنانکه شنیده‌ام او سید را افغانی نوشته باشد علت می‌خواهد یکنفر عالم مصری که سمت شاکری سید را هم داشته بخواهد اورا افغانی جلوه دهد.

من تا دوازده سال پیش که مقاله‌ای بخواهش انجمن ادبی افغانستان برای مجله شریفه کابل نوشتم و در آنجا اشاره بایرانی بودن سید نمودم - و مورد ایراد انجمن مزبور در مقاله جوابیه واقع گردیدم - او را ایرانی میدانستم. از آن